

Skřítek 7 - Nevítaná návštěva

„Haló, Dubísku, jsi doma?“ Ozval se tichý hlas před skrýš. Kdopak se to k nám dobývá, polekal se skřítek, když slyšel, jak něčí tlapky odhrnují sních.

„Kdo je to?“ zeptal se nahlas.

„Já, zajíc Dlouhooušek.“

„Ach. To jsi ty,“ oddechl si skřítek, „tak pojď dál.“

Konečně se zaječí tlapky prohrabaly dovnitř: „Jé, vy tu máte teplo. Nesu vám důležitou zprávu.“

„Copak se stalo?“

„V našem smrkovém lese byli dnes dva velcí lidé s pilou a uřízli dva nejhezčí malé smrky. I ten můj, pod kterým jsem bydlel.“ Zajíc smutně sklopil ouška: „A když odcházeli, povídali, že si zítra přijdou ještě pro dvě borovičky.“

„Propánajána,“ polekal se Dubísek, „to je nadělení. Co budeme dělat? Přece je nenecháme jen tak ničit naše stromky!“

A začal chodit kolem dokola, posunoval si čepičku hned na jednu, hned na druhou stranu a nakonec si strčil palec do pusy. Pak se zastavil před Dlouhoouškem.

„Ty, ušáku, dokázal bys mě odnést ke starému hradu?“ Zajíc nesouhlasně pokrčil čumáček: „Je to daleko a sních je hluboký...“

Ale skřítek ho poslouchal sotva na půl ucha. „No jasně, jestli nám někdo pomůže, tak jedině ona,“ mumlal si pro sebe, „musím se zeptat pramáti netopýrů, proč to ti lidé dělají. Snad nebude moc tvrdě spát a poradí mi, jak je zahnat.“

„Mám už tlapky celé zmrzlé a odřené,“ snažil se vymluvit zajíc, ale Dubísek jen mávl rukou. „Pak se u nás ohřeješ a já ti udělám na tlapky zábal z dubové kůry. Ale teď si musíme pospíšet.“ A oba vyrazili do zimy a sněhu.

Vrátili se pozdě večer a to už měl Dlouhooušek opravdu tlapky omrzlé a odřené do krve. Dubísek mu je

opatrně ošetřil. Pohladil mu sametová ouška a šeptal: „Neboj, do rána se to zahojí a pak těm zlodějům ukážeme, uvidíš. To bude podívaná...“

I ospalého draka Semtamchybku přemohla zvědavost, ale Dubísek mu neprozradil ani slovo.

Ráno vyvedl svého kamaráda draka na cestu a dal mu slíznout sněhovou vločku. Postavil se před něj a přikázal mu: „Teď po mně opakuj – jedna, dvě, tři, čtyři, pět, ať jsem Semtamchybka zpět.“ A sotva to drak dopověděl, v mžiku vyrostl na svou původní dračí velikost. Zajíc Dlouhooušek strachy uskočil za strom – jen jedno ucho mu trochu koukalo. A byl opravdu nejvyšší čas. Sotva doznělo volání sojky Majky, dole pod cestou zastavilo auto. Vystoupili z něj dva muži a jeden si hodil přes rameno pilku.

„To jsou oni,“ pípнул zajíc za stromem. Dubísek něco zašeptal drakovi do ucha a ten dvakrát souhlasně mrknul. Jak muži procházeli kolem nich, Semtamchybka chytil zadního za bundu a trošičku škubnul. „Trrrrrh,“ ozvalo se.

„No nazdar, roztrhl jsem si o tuhle zatracenou skálu bundu,“ zlostně se otočil postižený. „Ukaž,“ přišel se podívat druhý muž a odložil pilu ke skále. Jenže ta skála byl právě Semtamchybkův ocas a drakovi stačilo už jen s ním mávnout a pila odletěla daleko do sněhu. A pak to přišlo.

„Sakra, kde je ta pila? Semhle jsem ji položil. Přece nemá nohy, aby utekla... To jsem blázen.“

„Tak ji nehledej, mám v autě ještě jednu.“ Obrátili se a v té chvíli Semtamchybka maličko povyskočil. Sníh ze stromů a ze stráně těžce žuchnul dolů a zavalil auto sněhovou lavinou až po střechu. Oba muži strnuli: „Sakra, to je dneska psí den!“

Pak začali rukama vztekle odhrabávat sněhovou záplavu. Když se konečně prohrabali do auta, na stromky už si ani nevzpomněli. Nastartovali a odjeli tak rychle, až jim kola proklouzávala.

„Kdepak psí, dneska je dračí den,“ chichotali se skřítek se zajícem. „Tak co, Dlouhoušku, stála ta včerejší cesta za to?“ Ptal se skřítek a zajíc přikyvoval, až mu ouška plan-
dala.

„Ti už se tu neukážou,“ liboval si Semtamchybka.

„Vánoce, cip, cip, dneska jsou vánoce,“ ozvala se nad nimi sýkorka parukářka, „u hájovny už stojí stromeček, cip, cip.“

„Propána, málem bych zapomněl,“ tůkl se do čela Dubísek, „stromeček pro zvířátka, plný dobrot. Musíme si pospíšit, aby na nás ještě něco zbylo. Honem se zmenši, Semtamchybko.“

Drak zafuněl námahou, až to lesem zahučelo: „Pět, čtyři, tři, dva, jedna. Akbychmetmas...“

„Ale ne,“ přerušil ho skřítek, „zase jsi to popletl, přece –matmes.“

„Aha. Akbychmatmes,“ opravil se drak, lízl si sněhu a zase se proměnil v trochu větší ještěrku. Lesánek mu dal pusu na nos a společně se zajícem vyrazili k hájovně.